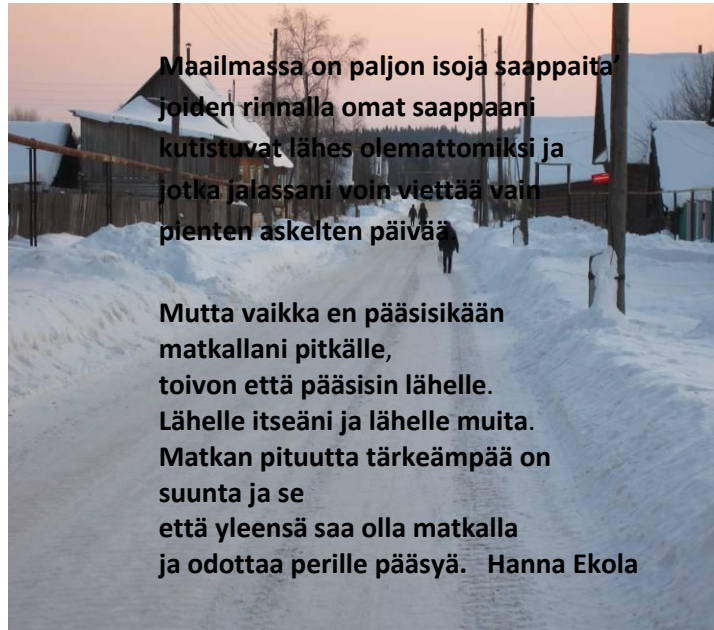

Elinan ja Hannun ystäväkirje 23.3.2012

Elina ja Hannu Heikkilä
PL 189, 53101 Lappeenranta
elina.heikkila
hannu.heikkila
Elina ven. + 7 921 3328 113
Elina suom. +358 50 369 9573
Hannu ven. +7 921 3328235
Hannu suom. + 358 50 565 0826

Kelttoon

Miten sitä aina, ja joka kerta, tuleekin kiire pakkaamisen ja asioiden hoitamisen kanssa. Niin tuli nytkin ja vielä viimeksi peruin automme etupuskurin rikki. Siis sekin on mahdollista, peruuttaa etupuskuri rikki. Kun sitten lopulta pääsee junaan, voi jo huokaista ja jättää kaikki taakseen, siunata rakkaansa, kotinsa ja itsensä Jumalan armon ja varjeluksen suojaan.

Olo oli tietenkin haikea pitkän kotimaan jakson jälkeen. Mutta Koti Keltossa tuntui edelleen kodilta ja sinne oli hyvä palata.

Ural kutsuu

Ehdimme olla vain päivän kotona, pakata laukut uudelleen ja suunnata kohti Uralin rovastikunnan neljää eri seurakuntaa. Onneksi matkustimme tällä kertaa lentokoneella junan sijasta. Matka ensimmäiseen kohteeseemme Kazaniin olisi kestänyt junalla 24 tuntia, mutta lentokoneella se kesti vain 2 tuntia.

Meitä oli vastassa lähettiverimme Juha Väliaho yhdessä Kazanin kirkkoherra Anatoli Pogazinin kanssa. Jo illalla matkamme jatkui Marinmaalle Joshkar-Olan kaupunkiin.

Joshkar-Olassa oli menossa nuorten leiri. Leiriläisiä oli paikalla n. 60 ja tunnelma innokas ja vauhdikas. Oli ilo saada olla mukana ja kuunnella nuorten opetusta ja Slava-ystäväämme Nizni-Novgorodista. Hän osallistui Keltossa vaimonsa Olgan kanssa perhetyön peruskursseille, joita pidimme ensimmäisellä työkaudellamme. Rukouksemme on, että saisimme heistä Inkerin Kirkkoon paikalliset vastuunkantajat perhetyöhön. Muistakaa tekin tätä. Sillä nyt se on erityisen ajankohtaista meidän työkuvamme muuttumisen tähden.

Joshkar-Olassa on vielä paljon vanhoja uskomuksia, esim. kuolleen tai sairaan vaatteita ei saa käyttää sillä niistä sairastuu tai kuolee itse. Siellä syödään pelkällä haarukalla tai lusikalla, jos pöydällä on kaksi veistä, ihmiset saavat tapella sillä yksi veitsi vain on tarpeellinen jota sitten kaikki käyttävät.

Seuraavana aamuna ajoimme jälleen 150 km Tatarstaniin Kazaniin ja Juha juoksi suoraan saarnatuoliin saarnaamaan, sillä olimme paljon myöhässä. Hannulla oli joka paikassa erilaisia hanke- ja tilitysneuvotteluja. Uralille on aina kiva lähteä sillä siellä on jo paljon tuttuja ja olemme aina odotettuja.

Matkamme jatkui Udmurtiaan ja siellä Gurez-Pudgan kylään. Pakkasta oli -32 ja monta sataa kilometriä matkaa. Illalla päästyämme perille, kokoonnuimme kyläläisten kanssa messuun ja tietenkin oli paljon puhumista (kuva alla). Yö meni nopeasti kirkossa Hannun ja kissan kanssa ja aamulla jälleen matka jatkui. Poikkesimme Izevskin kaupunkiin ja sieltä jatkoimme Bashkortostaniin Birskiin.

Matkalla saimme tutustua Shelkanovan kylässä asuvaan perheeseen (kuva yllä). Pidimme seurat heidän kodissaan. He ovat löytäneet Jeesuksen vähän aikaa sitten. Perheeseen kuului vanhempien lisäksi kaksi jo melkein aikuista poikaa ja vielä kolme pientä lasta. Kaksi vanhinta olivat jo opiskelemassa. Nuoremmat lapset lauloivat

innokkaasti ja odottivat sunnuntaita, jolloin heidät kastettaisiin ja äiti ja isä konfirmoitaisiin. Meille selvisi, että nämä nuoremmat lapset olivat itse asiassa sukulaisperheen lapsia. Mutta heidän vanhempiansa kuoltua liikenneonnettomuudessa he olivat saaneet tästä perheestä uuden kodin

itselleen. Siinä kodissa asui rakkaus ja rauha.

Birskissä sain pakata hunajaa, laittaa ruokaa, kävimme kuumassa banjassa (Orina-mummon saunassa) ja illalla oli jälleen seurat.

Ufasta lensimme seuraavana päivänä kotiin tyytyväisinä. Oma sänky tuntui kuuden vieraalla pedillä nukutun yön jälkeen maailman parhaalta.

Matka oli myöskin Anu ja Juha Väliahon jäähyväismatka Uralin rovastikunnan seurakuntiin. Heidän työ kautensa Venäjällä päättyi. He siirtyvät Viroon, joka on Anun kotimaa.

Kelton ympäröissä

Paljon meillä on käynyt vieraita. Helmikuussa valmistui kaksi teologian opiskelijaa. Heidän kuvansa on yllä. Toinen vasemmalla on Vladimir Murmanskista ja edessä on Erden Ulan-Udesta perheensä kanssa. Takana ovat Anu ja Juha Väliaho.

Sain ensimmäistä kertaa kutsun yhden kummilapseni kotiin. Olin kiitollinen ja iloinen, mutta sydämeeni sattui nähdessäni sen köyhyyden ja yksinkertaisuuden missä he asuvat.

Talkoolaisia oli jälleen Vammalasta meitä virkistämässä ja paikkoja kunnostamassa. Saimme uusia hyllyjä, lattiaa laatoitettiin ja ruokalaa ehostettiin.

Helmikuussa meillä oli jokavuotinen Lähetysseuran lähettien yhteinen tapaaminen (kuva yllä). Tällä kerralla olimme neljä päivää Terijoella. Paikka ja puitteet olivat hienot mutta meihin iski rotavirus. Kuume, ripuli ja oksentelu koettelivat meitä kaikkia. Hengissä selvittiin ja hauskoja muistoja jäi mukaamme.

Esirukouksiinne sulkeutuen Elina ja Hannu